

30 Νοεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 478/90, 480/90,
495/90, 497/90, 500/90, 513/90, 514/90, 557/90,
563/90, 571/90, 572/90, 574/90, 583/90, 586/90,
587/90, 592/90, 594/90, 600/90, 615/90 και 620/90).

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Συνεκδίκαση — Δεν συνεπάγεται
εξομοίωση των επίδικων θεμάτων.

Διοικητικό Δίκαιο — Γενικές Αρχές — Χρηστή Διοίκηση — Τήρηση
πρακτικών διοικητικών διαδικασιών — Ανεπιθύμητη η ύπαρξη 5
δυνατότητας αλλοίωσης των πρακτικών χωρίς να αφήνονται
αποτυπώματα — Το γεγονός και μόνο της χρήσης μολυβιού δεν
ανατρέπει την αυθεντικότητα πρακτικών, στην απουσία
οποιοδήποτε άλλου στοιχείου.

Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές — Το πόρισμα της **Στυλιανού v.**
Δημοκρατίας, περί καταγραφής των απόψεων των υπευθύνων
αξιωματικών για τους υφισταμένους τους — Διάκριση, διττή, των
υπευθύνων αξιωματικών από τον προϊστάμενο τμήματος της 15
δημόσιας υπηρεσίας.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος —
Προσβαλλόμενες πράξεις — Η διαδικασία αναθεώρησης
περιορίζεται στην κρίση της επίδικης απόφασης — Δεν συνιστά 20
μέσο ελέγχου προγενέστερων πράξεων.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι

ακυρώσεως — Προκατάληψη — Αξιολόγηση υποψηφίων από συλλογικό όργανο — Συγγένεια μέλους προς υποψήφιο δεν υποδηλώνει από μόνη της προκατάληψη — Διαφυλάσσεται το δικαίωμα αυτοεξαίρεσης του μέλους.

5

Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές — Η παροχή ευκαιρίας στους Αστυνομικούς Διευθυντές να παρίστανται κατά την αξιολόγηση των υφισταμένων τους από το Συμβούλιο Κρίσεως συνιστά μη θεμελιώδη τύπο της διαδικασίας.

10

Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές — Προσωπική συνέντευξη — Τα αποτελέσματά της έχουν μόνο οριακή σημασία — Σε θέσεις προαγωγής γενικώς η συνέντευξη πολύ απέχει από του να αντισταθμίσει τη σημασία των υπηρεσιακών στοιχείων — Ο Κ.8 (2) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989, Κ.Δ.Π. 52/89 — Περιεχόμενο και ερμηνεία.

15

Αστυνομική Δύναμη — Οι εμπιστευτικές εκθέσεις ("personal reports") προ του 1989 διακρίνονται από τις εμπιστευτικές εκθέσεις εν γένει.

20

Αστυνομική Δύναμη — Τα μέλη της οφείλουν υπακοή αποκλειστικά στην Πολιτεία, ως απρόσωπη αρχή, και στις προσταγές του νόμου — Εντελώς, απαράδεκτη παρατήρηση σε έκθεση αστυνομικού — Επιβάλλεται διαγραφή της.

25

Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές — Η έγκριση ανυπόστατης απόφασης του Αρχηγού από τον Υπουργό, με βάση τα στοιχεία που προμήθευσε ο Αρχηγός, δεν τη διασώζει.

30

Οι 20 συνεκδικαζόμενες προσφυγές είχαν κοινό αντικείμενο την αναθεώρηση της απόφασης του Αρχηγού της Αστυνομίας για την πλήρωση 35 κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου η οποία εγκρίθηκε από τον Υπουργό των Εσωτερικών και δημοσιεύτηκε στις Εβδομαδιαίες Διαταγές της Αστυνομίας. Δύο από τις προσφυγές σφράφονταν εναντίον του διορισμού του συνόλου και οι υπόλοιπες εναντίον αριθμού των ενδιαφερομένων μερών.

35

Η θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου είναι θέση προαγωγής, ανοικτή μόνο για Υπαστυνόμους.

40

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

45

1. Η συνεκδίκαση των προσφυγών δεν συνεπάγεται και την

εξομοίωση των επιδίκων θεμάτων. Οι συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους επιδιώκεται η ακύρωση της επίδικης απόφασης, όπως διατυπώνονται στις αγορεύσεις των διαφόρων αιτητών, δεν είναι οι ίδιοι. Σ' όλες όμως τις προσφυγές αμφισβητείται η εγκυρότητα της απόφασης ως αντικείμενη προς το νόμο, γεγονός που συνταυτίζει την τύχη των προσφυγών σε σχέση με τη διάγνωση της νομιμότητας της πράξης στο βαθμό που συναρτάται με την τήρηση των προβλεπόμενων διαδικασιών και του νομικού πλαισίου για τη διενέργεια των προαγωγών.

2. Είναι όντως ανεπιθύμητη η τήρηση πρακτικών με τρόπο που να παρέχεται η δυνατότητα αλλοίωσης του κειμένου τους σε μεταγενέστερο στάδιο χωρίς να αφήνονται αποτυπώματα της αλλοίωσης. Στην απουσία όμως οποιουδήποτε στοιχείου που να δημιουργεί αμφιβολίες για την ορθή καταγραφή των απόψεων των υπεύθυνων Αξιωματικών, εν προκειμένω το γεγονός και μόνο της σημείωσής τους με μολύβι δεν δημιουργεί ερωτηματικά για την αυθεντικότητα των πρακτικών που είναι το κριτήριο για τον παραμερισμό τους.

3. Στην απόφαση **Στυλιανού ν. Δημοκρατίας** επισημαίνεται ότι δεν επιβάλλεται υποχρέωση για καταγραφή των απόψεων των υπεύθυνων αξιωματικών για τους υφισταμένους τους. Δεν αποκλείεται όμως η καταγραφή τους, ενώ τα μέσα που επιλέγονται για το σκοπό αυτό επαφίενται στη διακριτική ευχέρεια του αρμόδιου διοικητικού οργάνου.

Ο υπεύθυνος Αξιωματικός του αξιολογούμενου δεν προΐσταται όλων των υποψηφίων που διεκδικούν προαγωγή, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του τμηματάρχη που προΐσταται τμήματος της δημόσιας υπηρεσίας, όπου η κρίση του για τους υποψηφίους έχει συγκριτικά ερείσματα.

Βάσει των σχετικών διατάξεων του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου 1990 (βλ. Άρθρο 35(4), Ν. 1/90, και Άρθρο 44(3) του καταργηθέντος Ν. 33/67), ο Προϊστάμενος υποβάλλει σύσταση για το ποιός είναι ο καταλληλότερος υποψήφιος για προαγωγή, ενώ ο ρόλος του υπεύθυνου Αξιωματικού περιορίζεται στην αξιολόγηση του συγκεκριμένου υποψήφιου.

4. Τα προβλεπόμενα από τους κανονισμούς προσόντα για προαγωγή στη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου δεν θέτουν ως προϋπόθεση επιτυχία σε εξετάσεις για ανέλιξη σε οποιαδήποτε κατώτερη βαθμίδα της Αστυνομίας. Το μόνο προσόν το οποίο απαιτείται είναι η κατοχή της θέσης του Υπαστυνόμου και ορισμένα άλλα προσόντα τα οποία και τα δύο κρίσιμα ενδιαφερόμενα μέρη κατείχαν. Η διαδικασία αναθεώρησης περιορίζεται στην κρίση της επίδικης απόφασης και δεν συνιστά μέσο για τον έλεγχο προγενέστερων ανεξάρτητων διοικητικών αποφάσεων.
5. Συγγένεια μέλους συλλογικού οργάνου προς υποψήφιο δεν υποδηλώνει αφεαυτής προκατάληψη. Η θέση περί του αντιθέτου στις αποφάσεις *Savva & Others v. Republic, Theoclitou and Another v. Republic*, δεν συμβιβάζεται με τη μεταγενέστερη νομολογία της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
- 20 Διαφυλάσσεται πάντοτε το δικαίωμα προσώπου το οποίο μετέχει συλλογικού οργάνου να αποκλείσει τον εαυτό του από συμμετοχή σε αξιολόγηση που αφορά άμεσα το συγγενή του εφόσον κρίνει τούτο αναγκαίο. Η απουσία εν προκειμένω δεν κατέστησε αδύνατη τη λειτουργία του Συμβουλίου Κρίσεως διότι παρέμειναν και μετείχαν κατά 25 την αξιολόγηση του αδελφού δύο από τα τρία μέλη. Η εισήγηση ότι η συμμετοχή του εν λόγω μέλους στην αξιολόγηση των άλλων υποψηφίων αφαιρέσει τα εχέγγυα αμεροληψίας του σώματος δεν ευρίσκει έρεισμα.
- 30 6. Εξ αντικειμένου, η παρουσία των υπευθύνων σκοπεύει στην ενημέρωσή τους για την κρίση του Συμβουλίου για τους υφισταμένους τους και όχι στη διατύπωση οποιασδήποτε άποψης. Η απουσία τους άφησε άθικτη τη συγκρότηση του Συμβουλίου δεδομένου ότι δε μετέχουν σ' αυτή, είτε ως 35 μέλη, είτε υπό συμβουλευτική ιδιότητα. Συνεπώς, διακρίνεται η παρούσα από την υπόθεση *Στεφάνου και Άλλος ν. Πανεπιστημίου Κύπρου*. Η παροχή ευκαιρίας στους Αστυνομικούς Διευθυντές να παρίστανται κατά την αξιολόγηση των υφισταμένων τους από το Συμβούλιο 40 συνιστά μη θεμελιώδη τύπο της διαδικασίας, παρέκκλιση από τον οποίο δεν επιφέρει την ακυρότητα της πράξης.
7. Η ιδιόζουσα μορφή των αστυνομικών καθηκόντων θέτει σε καθημερινή δοκιμασία την εκπλήρωση του αστυνομικού

καθήκοντος και αποστολής.

Αυτή η πραγματικότητα καθιστά τα υπηρεσιακά στοιχεία, που μέσα από τη δίνη του χρόνου προσλαμβάνουν απρόσωπο χαρακτήρα, πρωταρχικής σημασίας για την αξιολόγηση των υπηρεσιών των αξιωματούχων της Αστυνομικής Δύναμης. Υπό το φως αυτών των δεδομένων τα αποτελέσματα της προφορικής συνέντευξης των υποψηφίων δεν μπορεί παρά να έχουν μόνο οριακή σημασία. Η νομολογία δεν καθορίζει, ούτε θα μπορούσε να καθορίσει, επακριβώς τη βαρύτητα που μπορεί να αποδοθεί σε συνεντεύξεις των υποψηφίων υποστηρίζει όμως ότι για θέσεις προαγωγής η συνέντευξη είναι παράγοντας οριακής σημασίας και πολύ απέχει από του να αντισταθμίζει τη σημασία των υπηρεσιακών στοιχείων.

Οι Κανονισμοί δεν προσδιορίζουν τη βαρύτητα που μπορεί να αποδοθεί στη συνέντευξη, ούτε καν επιβάλλουν την πρόσκληση των υποψηφίων σε συνέντευξη. Ο Κ. 8(2) απλώς προβλέπει ότι το Συμβούλιο μπορεί εάν το αποφασίσει να προσκαλέσει τους υποψηφίους σε συνέντευξη. Εάν το πράξει υποχρεούται να καταγράψει "τη γενική εντύπωση" του Συμβουλίου αναφορικά με την απόδοση των υποψηφίων. Αποτίμηση της συνέντευξης σε μονάδες και ο ανελαστικός προκαθορισμός της σημασίας της όχι μόνο δεν προβλέπεται από τους Κανονισμούς, αλλά αντίκειται και στον Κ. 8(2) που καθιστά τη γενική εντύπωση ως το επίμετρο της βαρύτητάς της. Το έντυπο αξιολόγησης από το Συμβούλιο, που ετοιμάστηκε από τον Αρχηγό της αστυνομίας και εγκρίθηκε από τον Υπουργό Εσωτερικών, αφίσταται των Κανονισμών, αφενός, και θέτει κριτήρια άλλα από τους Κανονισμούς για την αξιολόγηση των υποψηφίων, αφετέρου. Αποδίδεται βαρύτητα στη συνέντευξη δυσανάλογη προς τη σημασία που εξ αντικείμενου ο παράγοντας αυτός μπορεί να διαδραματίσει για την προαγωγή στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου.

8. Το Συμβούλιο λειτούργησε κάτω από την πλάνη, την οποία δημιούργησε το έντυπο, ότι η συνέντευξη ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για την αξιολόγηση των υποψηφίων, ενώ βάσει των Κανονισμών είναι θέμα διακριτικής ευχέρειας. Δεν απασχόλησε καθόλου το Συμβούλιο αν, ενόψει δικαιολογημένης απουσίας, η συνέντευξη μπορούσε να παρακαμφθεί και ο αιτητής της 594/90 να κριθεί βάσει των

υπόλοιπων υπηρεσιακών του στοιχείων.

5 9. Η αξιολόγηση από το Συμβούλιο έγινε μέσα σε εσφαλμένο πλαίσιο και βάσει εξωγενών στοιχείων, διαπίστωση που εκθεμελιώνει την αξιολόγηση από το Συμβούλιο. Με τη διαπίστωση αυτή καταπίπτει το ουσιωδέστερο στοιχείο στο οποίο στηρίχθηκε η απόφαση του Αρχηγού.

10 Η απόφαση του Αρχηγού υπόκειται σε ακύρωση και για ένα ακόμα λόγο, την παράλειψή του να αιτιολογήσει ειδικά την απόφασή του να επιλέξει τα ενδιαφερόμενα μέρη που δεν κατείχαν το πρόσθετο προσόν που προβλέπει ο Κ. 3(3) έναντι του αιτητή στην προσφυγή 500/90 που το κατέχει.

15 10. Οι εμπιστευτικές εκθέσεις των μελών της Δύναμης που ετοιμάστηκαν πριν τους Κανονισμούς του 1989 είχαν αποκλειστικό σκοπό να διαπιστώσουν την ύπαρξη των προϋποθέσεων για την παροχή προσαυξήσεων στα μέλη της Δύναμης (ονομάζονται personal reports). Για το λόγο αυτό
20 δεν ευσταθούν οι ενστάσεις των αιτητών στις Προσφυγές 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90, ότι δεν αποδόθηκε στα "personal reports" η νενομισμένη σημασία που ενέχουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις.

25 Εξάλλου, παρατήρηση σε έκθεση όπως σε αυτήν του αιτητή της 557/90 ("νομιμόφρων κυβερνητικός") είναι εντελώς απαράδεκτη στο βαθμό που εξαρτά την αξιολόγηση από τα πολιτικά φρονήματα του αξιολογουμένου. Τα μέλη της Αστυνομικής Δύναμης οφείλουν υπακοή αποκλειστικά στην
30 Πολιτεία, ως απρόσωπη αρχή, και στις προσταγές του νόμου που οριοθετεί τα καθήκοντά τους. Στην προκειμένη περίπτωση η απαράδεκτη αξιολόγηση έγινε για σκοπούς προσαυξήσεων και δεν φαίνεται να έχει διαδραματίσει οποιοδήποτε ρόλο στην αξιολόγηση στο πλαίσιο της
35 παρούσας διαδικασίας. Ό,τι επιβάλλεται είναι η διαγραφή της απαράδεκτης αναφοράς του 1985 από το φάκελο του αιτητή.

40 11. Εφόσον η απόφαση του Αρχηγού κρίνεται ανυπόστατη, η έγκριση που δόθηκε σ' αυτή με βάση τα στοιχεία που έθεσε ο Αρχηγός ενώπιον του Υπουργού αφήνει αμετάβλητο το νομικό καθεστώς της απόφασης και δεν τη διασώζει.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

- Μακροΐδης ν. Μιχαηλίδου (Αρ.1) (1990) 3 Α.Α.Δ. 416·*
- Γεωργίου ν. Δήμου Λεμεσού (Αρ.4) (1992) 4 Α.Α.Δ. 3225·* 5
- Στυλιανού ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 2556·*
- Constantinou ν. Republic (1984) 3 C.L.R. 498·* 10
- Σιάμπου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 1759·*
- Παπαχαράλαμπος και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B)
Α.Α.Δ. 703·* 15
- Louca and Others ν. Public Service Commission and Others (1989)
3(A) C.L.R. 672·*
- Ρωμανού και Άλλος ν. Δήμου Λευκωσίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3183·*
- Savva and Others ν. Republic (1988) 3(A) C.L.R. 160·* 20
- Theoclitou and Another ν. Republic (1988) 3(B) C.L.R. 1271·*
- Στεφάνου και Άλλος ν. Πανεπιστημίου Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 25
3114·*
- Hadjieftychiou ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 921·*
- Συμβουλίου της Επικρατείας, Απόφαση 1212/63, Ευρετήριο
Νομολογίας ΣτΕ 1961-1970, Τόμος 2, σελ. 60, παράγ. 329·* 30
- Papaygyfonos ν. Republic (1987) 3 C.L.R. 1882·*
- Tsangaroglou ν. Republic (1988) 3 C.L.R. 2570·* 35
- P.I.K. και Άλλοι ν. Καραγιώργη και Άλλων (1992) 3 Α.Α.Δ. 159·*
- Γεωργίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ.2) (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1822·* 40
- Αδαμίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 528·*
- Papantoniou and Another ν. Republic (1983) 3 C.L.R. 64·*

Προσφυγές.

45

Προσφυγές οι οποίες προσβάλλουν την απόφαση του

Αρχηγού της Αστυνομίας για την πλήρωση 35 κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου η οποία εγκρίθηκε από τον Υπουργό των Εσωτερικών και δημοσιεύτηκε στις Εβδομαδιαίες Διαταγές της Αστυνομίας την 28.5.90.

5

Α. Παπαχαραλάμπους, για τους αιτητές στις 478/90, 480/90, 497/90, 513/90, 514/90 και 574/90.

10

Α.Σ. Αγγελίδης, για τους αιτητές στις 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90.

Ρ. Σχίζάς, για τον αιτητή στην 600/90.

15

Π. Παπαγεωργίου, για τον αιτητή στην 620/90.

Κ. Κούσιος, για τους αιτητές στις 571/90, 572/90, 586/90 και 587/90.

20

Π. Σαρρής, για τον αιτητή στην 592/90.

Α. Μάγος, για τον αιτητή στην 594/90.

25

Ε. Ευσταθίου, για τους αιτητές στις 615/90 και 563/90.

Μ. Ευαγγέλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

30

Ε. Φλουρέντζος, για το Ε/Μ Α. Παναγιώτου.

Αλ. Μαρκίδης, για το Ε/Μ Α. Θεοφάνους.

Μ. Βασιλείου, για το Ε/Μ Μ. Κουή.

35

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι 20 συνεκδικαζόμενες προσφυγές έχουν κοινό αντικείμενο την αναθεώρηση της απόφασης του Αρχηγού της Αστυνομίας για την πλήρωση 35 κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου η οποία εγκρίθηκε από τον

40

Υπουργό των Εσωτερικών και δημοσιεύτηκε στις Εβδομαδιαίες Διαταγές της Αστυνομίας την 28/5/90. Δύο από τις προσφυγές (586/90 και 587/90) στρέφονται εναντίον του διορισμού του συνόλου και οι υπόλοιπες εναντίον αριθμού των ενδιαφερομένων μερών.

5

Η θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου είναι θέση προαγωγής, ανοικτή μόνο για Υπαστυνόμους. Τα προσόντα για προαγωγή είχαν 191 Υπαστυνόμοι. Δύο από τα ενδιαφερόμενα μέρη υπηρετούσαν ως Αναπληρωτές Ανώτεροι Υπαστυνόμοι πριν την έναρξη της ισχύος των Κανονισμών του 1989, θέση που τους παρείχε πλεονέκτημα βάσει του Καν. 11 (2) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89), οι οποίοι θα αναφέρονται ως οι Κανονισμοί. Για την πλήρωση των θέσεων ακολουθήθηκε η διαδικασία η οποία διαγράφεται από τους κανονισμούς. Η αξιολόγηση των υποψηφίων παραπέμφθηκε σε πρώτο στάδιο στην Επιτροπή Αξιολόγησης (η Επιτροπή) η οποία συστάθηκε βάσει του Κ. 5 από τον Υπουργό Εσωτερικών και απαρτιζότο από τους Α. Ποταμάρη, Βοηθό Αρχηγό της Αστυνομίας, Η. Φράγκο και Α. Σεϋμένη, ως μόνιμα μέλη, και με μεταλλασσόμενο τέταρτο μέλος, τον Αστυνομικό Διευθυντή της επαρχίας ή μονάδας στην οποία υπηρετούσε ο αξιολογούμενος υποψήφιος. Η Επιτροπή προέβη στην αξιολόγηση ενός εκάστου των υποψηφίων (Κ. 6(2)) σε ειδικό έντυπο που έτυχε της έγκρισης του Υπουργού των Εσωτερικών (Κ. 6(3)). Οι υποψήφιοι αξιολογήθηκαν με βάση τα υπηρεσιακά τους στοιχεία και σύμφωνα με τα κριτήρια που θέτει ο Κ. 6(2). Η αξιολόγηση ήταν ατομική για τον κάθε υποψήφιο. Τα πορίσματα της Επιτροπής για τους υποψηφίους στάλθηκαν (μέσω των οικείων Αστυνομικών Διευθυντών ή Διοικητών Μονάδων) στο τριμελές Συμβούλιο Κρίσεως (το Συμβούλιο) που συστάθηκε από τον Υπουργό των Εσωτερικών βάσει του Κ. 7 για την κρίση των υποψηφίων. Το Συμβούλιο απάρτιζαν οι Α. Οικονόμου, Υπαρχηγός, Κ. Παπακώστας και Κ. Κλεάνθους, Ανώτεροι Αξιωματικοί. Το Συμβούλιο αποτελεί το δεύτερο στάδιο κρίσης των υποψηφίων για προαγωγή στη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου. Το Συμβούλιο κάλεσε, με μια εξαίρεση, όλους τους

10

15

20

25

30

35

40

- υποψηφίους σε προσωπική συνέντευξη, όπως του παρέχεται ευχέρεια από τον Κ. 8(2). Προσήλθαν όλοι οι υποψήφιοι εκτός του αιτητή στην 594/90 (Στ. Χαραλάμπους) ο οποίος απουσίαζε στο εξωτερικό για ιατρικούς λόγους. Από τα στοιχεία που έχουν κατατεθεί 5 συνάγεται ότι η απόφαση για την κλήση του σε συνέντευξη δεν περιήλθε σε γνώση του. Όταν ο αιτητής επέστρεψε στην Κύπρο, η διαδικασία πλήρωσης των θέσεων είχε συμπληρωθεί και το αίτημά του για να 10 παραστεί σε συνέντευξη ενώπιον του Συμβουλίου έμεινε ανικανοποίητο.

- Το Συμβούλιο προέβη στην αξιολόγηση των υποψηφίων σε ειδικό έντυπο το οποίο είχε εγκριθεί από 15 τον Υπουργό Εσωτερικών βάσει του Κ. 8(4). Οι ισχυρισμοί οι οποίοι έχουν υποβληθεί σε αριθμό προσφυγών (495/90, 500/90, 557/90 και 583/90) ότι το έντυπο στο οποίο έγινε αξιολόγηση διαφέρει από το εγκριθέν, δεν ευσταθούν. Διαπιστώνεται ουσιαστική 20 αντιστοιχία μεταξύ του εγκριθέντος εντύπου και του εγγράφου στο οποίο διενεργήθηκε η αξιολόγηση των υποψηφίων. Σύμφωνα με τις προδιαγραφές του εντύπου, η αξιολόγηση έγινε με αναφορά σε συγκεκριμένα προσόντα και ιδιότητες των υποψηφίων και 25 αποτιμήθηκε αριθμητικά με εκατοστιαίες μονάδες ανάλογα με την προκαθορισμένη βαρύτητα που αποδίδεται σε κάθε στοιχείο στο έντυπο. Μετά την ολοκλήρωση του έργου του, το Συμβούλιο σύστησε για προαγωγή τους επικρατέστερους (βάσει της βαθμολογίας 30 τους) εβδομήντα υποψηφίους, δηλαδή το διπλάσιο αριθμό των κενών θέσεων (Κ.8(5)), στον Αρχηγό της Αστυνομίας στον οποίο εναποτίθεται η εξουσία για τη διενέργεια των προαγωγών των μελών της Δύναμης μέχρι και του βαθμού του Ανώτερου Υπαστυνόμου 35 (Άρθρο 13Α(1) του Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε από το Ν 69/87 και Κ.8(6), Κ.Δ.Π. 52/89). Ο Αρχηγός της Αστυνομίας μετά από συνεκτίμηση και αξιολόγηση του συνόλου των στοιχείων που τέθηκαν ενώπιόν του, δηλαδή των υπηρεσιακών φακέλων των υποψηφίων, της 40 αξιολόγησης της Επιτροπής Αξιολόγησης και του Συμβουλίου Κρίσεως, καθώς και της σύστασης του τελευταίου σώματος και με βάση τα κριτήρια που

καθορίζει ο Κ. 3(2) (αξία, προσόντα και αρχαιότητα), προέβη, όπως αναφέρει, στην επιλογή των 35 ενδιαφερομένων μερών, τους οποίους έκρινε ως τους καταλληλότερους για προαγωγή. Η απόφασή του έτυχε της έγκρισης του Υπουργού των Εσωτερικών μετά από διερεύνηση, όπως αναφέρεται στο κείμενο, του συνόλου των στοιχείων που τέθηκαν ενώπιόν του από τον Αρχηγό της Αστυνομίας. Μετά την προβλεπόμενη από το άρθρο 13Α(1) του νόμου και του Κ.8(6) έγκριση του Υπουργού, η απόφαση του Αρχηγού δημοσιεύτηκε στις Εβδομαδιαίες Διαταγές και άχθηκε σε γνώση των αιτητών, οι οποίοι προσέφυγαν σε διαφορετικές ημερομηνίες και με ξεχωριστές αιτήσεις (20 προσφυγές) στο δικαστήριο με αίτημα την αναθεώρηση και επιδιωκόμενη θεραπεία την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

Η συνεκδίκαση των προσφυγών δε συνεπάγεται και την εξομοίωση των επιδικών θεμάτων. (*Μακρίδης ν. Μιχαηλίδου (Αρ.1)* (Πολιτική Έφεση 7901, αποφασίστηκε στις 30/5/90 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1990) 3 Α.Α.Δ. 416), *Γεωργίου ν. Δήμου Λεμεσού (Αρ.4)* (Υπ. αρ. 322/92 και 405/92, αποφασίστηκε στις 21/9/92 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1992) 4 Α.Α.Δ. 3225). Οι συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους επιδιώκεται η ακύρωση της επίδικης απόφασης, όπως διατυπώνονται στις αγορεύσεις των διαφόρων αιτητών, δεν είναι οι ίδιοι. Σ' όλες όμως τις προσφυγές αμφισβητείται η εγκυρότητα της απόφασης ως αντικείμενη προς το νόμο, γεγονός που συνταυτίζει την τύχη των προσφυγών σε σχέση με τη διάγνωση της νομιμότητας της πράξης στο βαθμό που συναρτάται με την τήρηση των προβλεπόμενων διαδικασιών και του νομικού πλαισίου για τη διενέργεια των προαγωγών. Πρέπει να σημειώσουμε ότι μόνο σε δύο προσφυγές προσβάλλεται η προαγωγή και των 35 ενδιαφερομένων μερών. (Προσφυγές 586/90 και 587/90). Και στις δυο παρατίθεται ως λόγος για ακύρωση της απόφασης πλάνη περί το νόμο (νομικά πεπλανημένη), ισχυρισμός που επιβάλλει την αναθεώρηση του νομικού βάρθρου της απόφασης. Επομένως, εάν κριθεί ότι το θεμέλιο της απόφασης είναι νομικά ανυπόστατο θα ακυρωθεί η απόφαση καθ' ολοκληρία και κατ' επέκταση η προαγωγή όλων των ενδιαφερομένων μερών.

Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ.

- 5 Η πρώτη επιφύλαξη του Κ. 6(2) προβλέπει ότι κατά την αξιολόγηση των υποψηφίων η Επιτροπή συμβουλευέται τον υπεύθυνο Αξιωματικό πόλεως, υπαίθρου ή κλάδου όπου υπηρετεί ο αξιολογούμενος. Ο τρόπος αναζήτησης των απόψεων των υπεύθυνων αξιωματικών, η αξιολόγηση και καταγραφή τους, δε ρυθμίζονται από τους
- 10 κανονισμούς. Στην έκθεση αξιολόγησης η γνώμη του υπεύθυνου Αξιωματικού σημειώνεται σε ξεχωριστή στήλη και σε σχέση με κάθε κεφάλαιο αξιολόγησης, όπου διαφέρει από την κρίση των υπολοίπων μελών της Επιτροπής. Στην προκείμενη περίπτωση, η κρίση του
- 15 υπεύθυνου Αξιωματικού, όπου διαφορετική, καταγράφηκε με μολύβι, γεγονός που προκάλεσε τις ενστάσεις των αιτητών στις προσφυγές 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90. Η ευχέρεια αλλοίωσης κειμένου αναγραφόμενου με μολύβι προσδιορίζει την ένστασή τους σε συνδυασμό με
- 20 τον κανόνα της χρηστής διοίκησης που επιβάλλει την τήρηση συγκροτημένων πρακτικών που να κατοπτρίζουν με ασφάλεια και σταθερότητα τα διαδραματισθέντα. Δεν έχει διατυπωθεί κανένας ισχυρισμός ότι τα έντυπα αξιολόγησης αλλοιώθηκαν ή ότι εκθέτουν οτιδήποτε άλλο
- 25 από την αξιολόγηση του υπεύθυνου Αξιωματικού. Είναι όντως ανεπιθύμητη η τήρηση πρακτικών με τρόπο που να παρέχεται η δυνατότητα αλλοίωσης του κειμένου τους σε μεταγενέστερο στάδιο χωρίς να αφήνονται αποτυπώματα της αλλοίωσης. Όμως, δεν έχει κατατεθεί ή επισημανθεί
- 30 οτιδήποτε που να υποδηλώνει κακή πίστη εκ μέρους της Επιτροπής, ή χρήση αυτής της μεθόδου καταγραφής των απόψεων του υπεύθυνου Αξιωματικού για οποιοδήποτε αλλότριο σκοπό. Στην απουσία οποιουδήποτε στοιχείου που να δημιουργεί αμφιβολίες για την ορθή καταγραφή
- 35 των απόψεων των υπεύθυνων Αξιωματικών το γεγονός και μόνο της σημειώσής τους με μολύβι δε δημιουργεί ερωτηματικά για την αυθεντικότητα των πρακτικών που είναι το κριτήριο για τον παραμερισμό τους.
- 40 Άλλος λόγος που σχετίζεται με την καταγραφή των απόψεων των υπεύθυνων Αξιωματικών (προβλήθηκε στις προσφυγές 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90) αφορά την παράλειψη ξεχωριστής καταχώρησής τους έστω και στις

περιπτώσεις όπου αυτές συνέπιπταν μ' εκείνες της Επιτροπής. Δε συμφωνώ ότι ήταν απαραίτητη η μέθοδος που επελέγη ήταν εξίσου πειστική για τη σημείωση των θέσεων τους. Τρίτος λόγος που προβλήθηκε για ακύρωση αναφορικά με τις εκτιμήσεις των υπεύθυνων Αξιωματικών, αντινομικός σε κάποιο βαθμό με τον προηγούμενο, προσβάλλει την καταγραφή τους ενόψει της απουσίας νομοθετικής διάταξης που να το επιβάλλει (Προσφυγές 571/90, 572/90, 586/90, 587/90, 592/90 και 620/90). Και ο λόγος αυτός στερείται ουσίας. Στην απόφαση **Στυλιανού ν. Δημοκρατίας** (Υπ. αρ. 40/91, αποφασίστηκε στις 17/7/92), επισημαίνεται ότι δεν επιβάλλεται υποχρέωση για καταγραφή των απόψεων των υπεύθυνων αξιωματικών για τους υφισταμένους τους. Δεν αποκλείεται όμως η καταγραφή τους, ενώ τα μέσα που επιλέγονται για το σκοπό αυτό επαφίονται στη διακριτική ευχέρεια του αρμόδιου διοικητικού οργάνου.

Κανένας από τους προαναφερθέντες λόγους δεν καθιστά την διαδικασία που ακολούθησε η Επιτροπή μεμπτή.

Η παράλειψη της Επιτροπής να αιτιολογήσει ειδικά την κρίση της στις περιπτώσεις που αυτή αφίσταται της αξιολόγησης προϊσταμένου Αξιωματικού του αξιολογούμενου προβλήθηκε ως λόγος για ακύρωση σε σειρά προσφυγών. (Προσφυγές 571/90, 572/90, 586/90, 587/90, 592/90 και 620/90). Έρεισμα για την εισήγηση αυτή αντλείται από τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου που επιβάλλει την παροχή ειδικής αιτιολόγησης εκ μέρους της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας οποτεδήποτε αποκλίνει από τις συστάσεις του Προϊσταμένου του Τμήματος για τον καταλληλότερο των υποψηφίων για προαγωγή. (**Constantinou ν. Republic** (1984) 3 C.L.R. 498, **Σιάμπου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (Συν. Υποθέσεις αρ. 22/91, 35/91, 67/91, αποφασίστηκε στις 15/5/92 και δημοσιεύθηκε στους τόμους των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (1992) 4 Α.Α.Δ. 1759).

Ο παραλληλισμός ο οποίος επιχειρείται δεν ευσταθεί:-

(1) Ο υπεύθυνος Αξιωματικός του αξιολογούμενου δεν προΐσταται όλων των υποψηφίων που διεκδικούν

προαγωγή όπως συμβαίνει στην περίπτωση του τμηματάρχη που προΐσταται τμήματος της δημόσιας υπηρεσίας, όπου η κρίση του για τους υποψηφίους έχει συγκριτικά ερείσματα.

5

(2) Βάσει των σχετικών διατάξεων του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου 1990 (βλ. άρθρο 35(4), Ν 1/90, και άρθρο 44(3) του καταργηθέντος Ν 33/67), ο Προϊστάμενος υποβάλλει σύσταση για το ποιός είναι ο καταλληλότερος υποψήφιος για προαγωγή, ενώ ο ρόλος του υπεύθυνου Αξιωματικού περιορίζεται στην αξιολόγηση του συγκεκριμένου υποψήφιου.

10 Δε διαπιστώνεται οποιοδήποτε κενό ή ατέλεια στο έργο της Επιτροπής με αναφορά σ' αυτό το λόγο για ακύρωση της επίδικης απόφασης.

20 Στις Προσφυγές 586/90 και 587/90 προβάλλεται ως λόγος ακύρωσης η παράλειψη ενός από τα τρία μέλη της Επιτροπής να προσυπογράψει την έκθεση αξιολόγησης του ενδιαφερόμενου μέρους Δαμιανού, όπως επιμαρτυρείται από το ίδιο το έντυπο αξιολόγησης. Η υπογραφή του εντύπου από τα μέλη της Επιτροπής δεν προβλέπεται από τους κανονισμούς και επομένως δε 25 συνιστά αναπόσπαστο στοιχείο του τύπου αξιολόγησης. Οι καθ' ων η αίτηση αποδίδουν την παράλειψη σε αβλεψία εφόσον και τα τρία μέλη της Επιτροπής ήταν σύμφωνα με την αξιολόγηση. Δεν υπάρχει οτιδήποτε το οποίο να 30 υποδηλώνει ασυμφωνία του τρίτου μέλους με την αξιολόγηση της Επιτροπής η οποία κατατέθηκε ως ομόφωνη. Δε διαπιστώνεται ουσιώδης ατέλεια στην αξιολόγηση του ενδιαφερόμενου μέρους Δαμιανού.

35 Η κατάληξη στην οποία άγομαι είναι ότι η Επιτροπή Αξιολόγησης διεκπεραίωσε το έργο της μέσα στο προβλεπόμενο από τους κανονισμούς πλαίσιο και άσκησε τα καθήκοντά της μέσα στα όρια της εξουσίας που της παρέχεται από το νόμο και κανονισμούς.

40 ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΡΙΣΕΩΣ.

Έχουμε ήδη απορρίψει ως ανεδαφικό τον ισχυρισμό

ότι το Συμβούλιο Κρίσεως (το Συμβούλιο) προέβη σε αξιολόγηση των υποψηφίων σε έντυπο άλλο από το εγκριθέν.

Ο αιτητής στην προσφυγή 563/90 υπέβαλε ότι τα 5 ενδιαφερόμενα μέρη Κουής και Κτωρής, ενδιαφερόμενα μέρη 7 και 18 αντίστοιχα, δεν είχαν τα απαιτούμενα προσόντα για προαγωγή επειδή δεν είχαν επιτύχει στις εξετάσεις που προβλέπονται για προαγωγή σε κατώτερες θέσεις της υπηρεσίας. Για το λόγο αυτό επιζητείται η 10 ακύρωση του διορισμού τους.

Το Συμβούλιο συμπεριέλαβε και τους δυο υποψηφίους μεταξύ των συστηθέντων για προαγωγή. Τα προβλεπόμενα από τους κανονισμούς προσόντα για προαγωγή στη θέση 15 του Ανώτερου Υπαστυνόμου δε θέτουν ως προϋπόθεση επιτυχία σε εξετάσεις για ανέλιξη σε οποιαδήποτε κατώτερη βαθμίδα της Αστυνομίας. Το μόνο προσόν το οποίο απαιτείται είναι η κατοχή της θέσης του 20 Υπαστυνόμου και ορισμένα άλλα προσόντα τα οποία και τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη κατείχαν. Η διαδικασία αναθεώρησης περιορίζεται στην κρίση της επίδικης απόφασης και δε συνιστά μέσο για τον έλεγχο προγενέστερων ανεξάρτητων διοικητικών αποφάσεων. 25 (Παπαχαράλαμπος και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Συν. Υποθ. αρ. 686/86 κ.α., αποφασίστηκε στις 31/3/89 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 703).

Ένα από τα μέλη του Συμβουλίου, συγκεκριμένα ο κ. Παπακώστας, δεν έλαβε μέρος στην αξιολόγηση του 30 ενδιαφερόμενου μέρους Παπακώστα λόγω συγγένειας (αδελφός). Οι αιτητές στις προσφυγές 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90 υπέβαλαν ότι το μέλος του Συμβουλίου Παπακώστας έπρεπε να απόσχει από το σύνολο των αξιολογήσεων του Συμβουλίου. Η νομολογία ορίζει ότι 35 συγγένεια μέλους συλλογικού οργάνου προς υποψήφιο δεν υποδηλώνει αφεαυτής προκατάληψη. (Βλ. *Louca & Others v. Public Service Commission and Others* (R.A. 777, 780, decided on 16/6/89), *Ρωμανού & Άλλος ν. Δήμου Λεικωσίας* (Συν. Υπ. Αρ. 410/88 και 488/88, 40 αποφασίστηκε στις 29/9/90 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1990) 3 Α.Α.Δ. 3183) - Η θέση μου περί του αντιθέτου στις προηγούμενες αποφάσεις (*Savva & Others v. Republic*

(Consolidated Cases 88/86 - 160/86, 174/86, 184/86 & 230/86, decided on 30/1/88, published in (1988) 3(A) C.L.R. 160), **Theoclitou and Another v. Republic** (Consolidated Cases 294/86 & 297/86, decided on 25/6/88, published in (1988) 3 (B) C.L.R. 1271)) δε συμβιβάζεται με τη μεταγενέστερη νομολογία της ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου).

10 'Επεται ότι, στην απουσία θετικής μαρτυρίας ότι ο κ. Παπακώστας ήταν προκατειλημμένος υπέρ του αδελφού του, δε θεμελιώνεται λόγος για τον αποκλεισμό του από το Συμβούλιο κατά την κρίση του αδελφού του και κατά μείζονα λόγο των άλλων υποψηφίων. Διαφυλάσσεται πάντοτε το δικαίωμα προσώπου το οποίο μετέχει συλλογικού οργάνου να αποκλείσει τον εαυτό του από 15 συμμετοχή σε αξιολόγηση που αφορά άμεσα το συγγενή του εφόσον κρίνει τούτο αναγκαίο. Η απουσία του δεν κατέστησε αδύνατη τη λειτουργία του Συμβουλίου διότι παρέμειναν και μετείχαν κατά την αξιολόγηση του αδελφού του δύο από τα τρία μέλη. Η εισήγηση ότι η 20 συμμετοχή του κ. Παπακώστα στην αξιολόγηση των άλλων υποψηφίων αφείρεσε τα εχέγγρα αμεροληψίας του σώματος δεν ευρίσκει έρεισμα και απορρίπτεται. Ας σημειωθεί ότι η αξιολόγηση του κάθε υποψηφίου ήταν ατομική. Το Συμβούλιο άλλωστε δεν ασκεί αποφασιστική 25 αρμοδιότητα για την επιλογή των υποψηφίων. Το έργο του περιορίζεται στην προσωπική αξιολόγηση ενός εκάστου υποψηφίου. Η τελική σύσταση για αριθμό υποψηφίων διπλάσιο των κενών θέσεων έγινε αποκλειστικά με βάση τη βαθμολογία τους.

30 Ο Κ. 8(3) προβλέπει ότι οι Αστυνομικοί Διευθυντές ή Διοικητές Μονάδων κάθε υποψηφίου δύνανται να παρευρίσκονται ως παρατηρητές κατά την αξιολόγηση από το Συμβούλιο. Δεν υπάρχει οποιοδήποτε στοιχείο που να 35 επιμαρτυρεί την παρουσία τους ή ότι είχαν προσκληθεί να παρευρεθούν κατά την αξιολόγηση των υφισταμένων τους. Ορισμένοι από τους αιτητές υπέβαλαν ότι η απουσία των προϊσταμένων τους κατά την αξιολόγησή τους συνιστά εκτροπή η οποία καθιστά τη διαδικασία άκυρη. 40 (Προσφυγές 495/90, 500/90, 557/90 και 583/90). Εξ αντικειμένου, η παρουσία των υπευθύνων σκοπεί στην ενημέρωσή τους για την κρίση του Συμβουλίου για τους υφισταμένους τους και όχι στη διατύπωση οποιασδήποτε

άποψης. Η απουσία τους άφησε άθικτη τη συγκρότηση του Συμβουλίου δεδομένου ότι δε μετέχουν σ' αυτή, είτε ως μέλη, είτε υπό συμβουλευτική ιδιότητα. Συνεπώς, διακρίνεται η παρούσα από την υπόθεση **Στεφάνου και 'Άλλος ν. Πανεπιστημίου Κύπρου** (Συνεκδικαζόμενες 5 Υποθέσεις 421/91, 450/91, εκδόθηκε 14/9/92) (Βλ. επίσης **Hadjieftychiou v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 921, και Απόφαση Συμβουλίου Επικρατείας 1212/63 - Ευρετήριο Νομολογίας Συμβουλίου της Επικρατείας 1961-1970, Τόμος 2, σελ. 60, παρα. 329). Η παροχή ευκαιρίας στους 10 Αστυνομικούς Διευθυντές να παρίστανται κατά την αξιολόγηση των υφισταμένων τους από το Συμβούλιο συνιστά μη θεμελιώδη τύπο της διαδικασίας, παρέκκλιση από τον οποίο δεν επιφέρει την ακυρότητα της πράξης. (**Papatriyfonos v. Republic** (1987) 3 C.L.R., 1882, και **Tsangaroglou v. Republic** (Case no. 582/87, decided on 22/12/88 published in (1988) 3 C.L.R. 2570). 15

Η παρούσα υπόθεση διακρίνεται και από την **P.I.K. και 'Άλλη ν. Καραγιώργη και 'Άλλων** (Α.Ε. 1163, 1178, 1179, 20 αποφασίστηκε στις 14/2/91), όπου κρίθηκε ότι η παρουσία παρατηρητών των κοινοβουλευτικών κομμάτων στις συνεδρίες των συμβουλίων οργανισμών δημοσίου δικαίου ήταν αντισυνταγματική. Η αντισυνταγματικότητα σ' εκείνη την περίπτωση προέκυπτε από την παραβίαση της 25 διάκρισης μεταξύ πολιτικής και διοικητικής εξουσίας, αφενός, και την άσκηση εποπτείας επί δημοσίων οργανισμών από αρχή άλλη από το Υπουργικό Συμβούλιο, αφετέρου.

Ο σημαντικότερος λόγος που έχει προβληθεί για ακύρωση της επίδικης απόφασης έγκειται στην αποτίμηση των κριτηρίων βάσει των οποίων αξιολογήθηκαν οι υποψήφιοι με ιδιαίτερη έμφαση στη σημασία που δόθηκε στις συνεντεύξεις. Στις προσφυγές 563/90, 615/90 και 35 620/90 οι αιτητές υπέβαλαν ότι αποδόθηκε υπέρμετρη σημασία στις συνεντεύξεις, τόσο μεγάλη ώστε το αποτέλεσμα της κρίσης του Συμβουλίου να καθίσταται ακροσφαλές. Οι υποψήφιοι για προαγωγή ήσαν μέλη της 40 Αστυνομικής Δύναμης με πολυετή υπηρεσία κατά τη διάρκεια της οποίας δοκιμάστηκαν όλες οι ικανότητες και ιδιότητές τους. Η ιδιαίτερη μορφή των αστυνομικών καθηκόντων θέτει σε καθημερινή δοκιμασία την

- εκπλήρωση του αστυνομικού καθήκοντος και αποστολής. Αυτή η πραγματικότητα καθιστά τα υπηρεσιακά στοιχεία, που μέσα από τη δίνη του χρόνου προσλαμβάνουν απρόσωπο χαρακτήρα, πρωταρχικής σημασίας για την
- 5 αξιολόγηση των υπηρεσιών των αξιωματούχων της Αστυνομικής Δύναμης. Υπό το φως αυτών των δεδομένων τα αποτελέσματα της προφορικής συνέντευξης των υποψηφίων δε μπορεί παρά να έχουν μόνο οριακή
- 10 σημασία. Η νομολογία δεν καθορίζει, ούτε θα μπορούσε να καθορίσει, επακριβώς τη βαρύτητα που μπορεί να αποδοθεί σε συνεντεύξεις των υποψηφίων· υποστηρίζει όμως ότι για θέσεις προαγωγής η συνέντευξη είναι
- 15 παράγοντας οριακής σημασίας και πολύ απέχει από του να αντισταθμίζει τη σημασία των υπηρεσιακών στοιχείων. (Σιάμπου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (ανωτέρω)).

Στα έντυπα αξιολόγησης προσδιορίζεται επακριβώς η σημασία των αποτελεσμάτων της συνέντευξης που περιλαμβάνει βάσει του Κ.8(2) και εξέταση των γνώσεων

20 των υποψηφίων σε διάφορα θέματα.

Σύμφωνα με το έντυπο, στα αποτελέσματα της συνέντευξης δίδεται βαρύτητα ίση με το 45% της γενικής βαθμολογίας των υποψηφίων. Η βαθμολογία κατά την

25 συνέντευξη υποδιαιρείται σε πέντε κεφάλαια με προκαθορισμένη βαρύτητα ως εξής:

	(α) Αστυνομική πρακτική εφαρμογή	20
30	(β) Γενικές γνώσεις για επίκαιρα διεθνή γεγονότα και γεγονότα που αφορούν την Κύπρο.	10
	(γ) Ικανότητα έκφρασης	5
35	(δ) Αυτοπεποίθηση/Αυτοέλεγχος	5
	(ε) Εμφάνιση	5
40		-----
		45

Είναι πράγματι παράδοξο ότι στη γνώση των υποψηφίων για την πρακτική εφαρμογή των καθηκόντων τους, όπως αποτιμάται κατά τη συνέντευξη, αποδίδεται βαρύτητα ίση με το 20% του συνόλου της βαθμολογίας, ενώ στην κατάρτιση στα αστυνομικά καθήκοντα, όπως αυτή υποδηλώνεται από τα υπηρεσιακά τους στοιχεία και αξιολογούνται σε μεταγενέστερη στήλη του έντυπου, μόνο 5%

Οι Κανονισμοί δεν προσδιορίζουν τη βαρύτητα που μπορεί να αποδοθεί στη συνέντευξη, ούτε καν επιβάλλουν την πρόσκληση των υποψηφίων σε συνέντευξη. Ο Κ. 8(2) απλώς προβλέπει ότι το Συμβούλιο μπορεί εάν το αποφασίσει να προσκαλέσει τους υποψηφίους σε συνέντευξη. Εάν το πράξει υποχρεούται να καταγράψει "τη γενική εντύπωση" του Συμβουλίου αναφορικά με την απόδοση των υποψηφίων. Η αποτίμηση της συνέντευξης σε μονάδες και ο ανελαστικός προκαθορισμός της σημασίας της όχι μόνο δεν προβλέπεται από τους Κανονισμούς, αλλά αντίκειται και στον Κ. 8(2) που καθιστά τη γενική εντύπωση ως το επίμετρο της βαρύτητάς της. Το έντυπο αξιολόγησης από το Συμβούλιο, που ετοιμάστηκε από τον Αρχηγό της Αστυνομίας και εγκρίθηκε από τον Υπουργό Εσωτερικών, αφίσταται των Κανονισμών, αφενός, και θέτει κριτήρια άλλα από τους Κανονισμούς για την αξιολόγηση των υποψηφίων, αφετέρου. Αποδίδεται βαρύτητα στη συνέντευξη δυσανάλογη προς τη σημασία που εξ αντικειμένου ο παράγοντας αυτός μπορεί να διαδραματίσει για την προαγωγή στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου.

Το έντυπο όχι μόνο εκδόθηκε κατ' αντίθεση προς τους Κανονισμούς, αλλά οδήγησε και στον εκτροχιασμό του Συμβουλίου από το έργο του που συνίσταται στην αξιολόγηση του συνόλου των στοιχείων των υποψηφίων περιλαμβανομένης και της συνέντευξης όπου διενεργείται με βάση τα κριτήρια που θέτει ο Κ. 8(2). Εν κατακλείδι το έντυπο ήταν αντινομικό επειδή προκαθόριζε τη βαρύτητα που θα αποδιδόταν στα διάφορα στοιχεία αξιολόγησης των υποψηφίων κατ' αντίθεση προς τους κανονισμούς οι οποίοι αφήνουν την αξιολόγηση των στοιχείων αυτών στο Συμβούλιο Κρίσεως.

Χαρακτηριστική του αποπροσανατολισμού του Συμβουλίου ως προς τα καθήκοντά του είναι η περίπτωση του αιτητή στην 594/90. Ο αιτητής απουσίαζε στο Ηνωμένο Βασίλειο για να υποστεί χειρουργική επέμβαση κατά το χρόνο διενέργειας των συνεντεύξεων. Η 5 πρόσκληση του αιτητή να παραστεί σε συνέντευξη έπεσε στο κενό, λόγω της απουσίας του και ούτε του γνωστοποιήθηκε. Αποτέλεσμα, ο αιτητής δεν αξιολογήθηκε καν από το Συμβούλιο. Είναι φανερόν ότι 10 το Συμβούλιο λειτούργησε κάτω από την πλάνη, την οποία δημιούργησε το έντυπο, ότι η συνέντευξη ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για την αξιολόγηση των υποψηφίων, ενώ βάσει των Κανονισμών είναι θέμα διακριτικής ευχέρειας. Δεν απασχόλησε καθόλου το 15 Συμβούλιο αν, ενόψει της δικαιολογημένης απουσίας του, η συνέντευξη μπορούσε να παρακαμφθεί και ο αιτητής να κριθεί βάσει των υπόλοιπων υπηρεσιακών του στοιχείων.

Η κατάληξη στην οποία άγομαι είναι ότι η αξιολόγηση 20 από το Συμβούλιο έγινε μέσα σε εσφαλμένο πλαίσιο και βάσει εξωγενών στοιχείων, διαπίστωση που εκθεμελιώνει την αξιολόγηση από το Συμβούλιο. Με τη διαπίστωση αυτή καταπίπτει το ουσιωδέστερο στοιχείο στο οποίο στηρίχθηκε η απόφαση του Αρχηγού η οποία και πρέπει 25 να ακυρωθεί.

Η απόφαση του Αρχηγού υπόκειται σε ακύρωση και για ένα ακόμα λόγο, την παράλειψή του να αιτιολογήσει ειδικά την απόφασή του να επιλέξει τα ενδιαφερόμενα 30 μέρη που δεν κατείχαν το πρόσθετο προσόν που προβλέπει ο Κ. 3(3) έναντι του αιτητή στην προσφυγή 500/90 που το κατέχει. (*Γεωργίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ.2)* (Υπ. Αρ. 213/84 κ.α., αποφασίστηκε στις 31/7/89 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1989) 3(Γ) 35 Α.Α.Δ. 1822, και *Αδαμίδη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (Συν. Υπ. Αρ. 904/90 κ.α., αποφασίστηκε στις 13/2/92 και δημοσιεύθηκε στους τόμους (1992) 4 Α.Α.Δ. 528).

Βέβαια, ο λόγος αυτός της ακύρωσης αφορά μόνο τα 40 ενδιαφερόμενα μέρη που δεν κατείχαν το πρόσθετο προσόν. Πρέπει επίσης να επισημάνω ότι οι ισχυρισμοί των αιτητών στις προσφυγές 583/90 και 592/90 ότι κατείχαν το πρόσθετο προσόν δεν ευσταθούν. Εκπαίδευση

που υπολείπεται σε διάρκεια των 10 εβδομάδων δε μετρά για σκοπούς καθορισμού της περιόδου των 6 μηνών μετεκπαίδευσης στο εξωτερικό. (Επιφύλαξη Κ. 3(3)).

Θέλω να επισημάνω πριν τελειώσω με τα θέματα που 5
αφορούν την εγκυρότητα της διαδικασίας, ότι οι
εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων στην προκείμενη
περίπτωση δεν έχουν την ίδια υπόσταση και σημασία που
ενέχουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις των δημοσίων 10
υπαλλήλων. Αναφερόμαστε στις εμπιστευτικές εκθέσεις
των μελών της Δύναμης που ετοιμάστηκαν πριν τους
Κανονισμούς του 1989 και είχαν αποκλειστικό σκοπό να
διαπιστώσουν την ύπαρξη των προϋποθέσεων για την
παροχή προσαυξήσεων στα μέλη της Δύναμης
(ονομάζονται personal reports). Για το λόγο αυτό δεν 15
ευσταθούν οι ενστάσεις των αιτητών στις Προσφυγές
495/90, 500/90, 557/90 και 583/90, ότι δεν αποδόθηκε στα
"personal reports" η νομομισμένη σημασία που ενέχουν οι
εμπιστευτικές εκθέσεις.

20
'Άλλος λόγος που αφορά τις εμπιστευτικές εκθέσεις
είναι εκείνος που θέτει ο αιτητής στην Προσφυγή 557/90
αναφορικά με το περιεχόμενο της έκθεσής του για το έτος
1985 όπου αναφέρεται ότι "αυτός είναι νομιμόφρων 25
φιλοκυβερνητικός". Ο αιτητής ισχυρίζεται ότι εφόσον
άλλαξε η Κυβέρνηση η πιο πάνω κρίση πρέπει να έχει
επενεργήσει δυσμενώς γι' αυτόν. Η πιο πάνω παρατήρηση
είναι εντελώς απαράδεκτη στο βαθμό που εξαρτά την
αξιολόγηση με τα πολιτικά φρονήματα του 30
αξιολογούμενου. Τα μέλη της Αστυνομικής Δύναμης
οφείλουν υπακοή αποκλειστικά στην Πολιτεία, ως
απρόσωπη αρχή, και τις προσταγές του νόμου που
οριοθετεί τα καθήκοντά τους. (Βλ. παρατηρήσεις στην *Pa-
pantoniou and Another v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 64).
Στην προκείμενη περίπτωση η απαράδεκτη αξιολόγηση 35
έγινε, όπως έχουμε αναφέρει, για σκοπούς προσαυξήσεων
και δε φαίνεται να έχει διαδραματίσει οποιοδήποτε ρόλο
στην αξιολόγηση στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.
'Ό,τι επιβάλλεται είναι η διαγραφή της απαράδεκτης
αναφοράς του 1985 από το φάκελο του αιτητή. 40

Εφόσον η απόφαση του Αρχηγού κρίνεται ανυπόστατη,
η έγκριση που δόθηκε σ' αυτή με βάση τα στοιχεία που

- έθεσε ο Αρχηγός ενώπιον του Υπουργού αφήνει αμετάβλητο το νομικό καθεστώς της απόφασης και δεν τη διασώζει. Ενόψει της διαπίστωσης ότι η επίδικη απόφαση σ' όλη της την έκταση υπόκειται σε ακύρωση, δε θα ασχοληθούμε με τους ισχυρισμούς που αναφέρονται στις εκτιμήσεις της συγκριτικής αξίας των υποψηφίων.

- Οι προσφυγές γίνονται αποδεκτές. Η επίδικη απόφαση (και κατ' ακολουθία ο διορισμός των τριανταπέντε ενδιαφερομένων μερών) ακυρώνεται στην ολότητά της βάσει του Άρθρου 146.4(β) του Συντάγματος. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

15

*Η επίδικη απόφαση
ακυρώνεται χωρίς έξοδα.*